

Рівно 5 років тому 29 серпня в педагогів Олександрівщини проходила вчительська конференція, перед початком якої ми оформляли виставку «Вони захищають Батьківщину». На ній були розміщені матеріали про випускників різних навчальних закладів, які брали участь в АТО. І підготували про трьох на той час: про кадрових військових Сашу Гирича й Сашу Німченка, якого на святкуванні Дня Незалежності всі вітали з одужанням після поранення, а також про Сашу Куценова.

Ми метушились, розставляли фотографії хлопців, матеріали про них, придивлялись, з якого ракурсу буде краще розгледіти інформацію про наших захисників-випускників, але... в найстрашнішому сні ми не могли уявити, що одного із них уже немає. Бо в цей час Саша Куценов уже з небес спостерігав і за нашою метушнею на виставці, і за тим, як безжалісно російські окупаційні війська із різних видів зброї розстрілюють його побратимів, що намагались вибратись із так званого «зеленого коридору», і за тим, як його мама безуспішно, раз у раз, набирає його номер мобільного, а у відповідь – мовчання. Він не міг уже сказати нічого.

Того ж дня всю країну сколихнула звістка, яка болем і жахом пройшла через свідомість українців: сотні смертей, сотні покалічених під Іловайськом, сотні полонених... Олександрівкою раз у раз ширились різноманітні чутки, але вірити в те, що Саші Куценова немає в живих, ніхто не хотів. Всі сподівались на диво, але його не сталося.

Для нас Саша - герой. Герой, який під обстрілами, де все вибухало, де горіли люди, земля і трава, зумів вивезти десятки наших бійців у безпечне місце, герой, який на великоваговому автомобілі знову повернувся в саме пекло, щоб допомогти іншим побратимам вибратись із нього....

Тільки там, де пам'ятають про загиблих, будуть ті, хто захищає живих. Ми пам'ятаємо про Сашка. Для нас він – живий. Щодня з меморіальної дошки на фасаді школи він дивиться на сотні хлопчиків і дівчаток, які спішать до школи, бешкетують на перервах, грають в сніжки, катаються на велосипедах і скейтах. Дітвора пробігає, а от дорослі, вчителі, часто вітаються із Сашком, поздоровляють із святами. Іноді, стоячи на порозі й дивлячись на малих бешкетників, які забігли у квітник, чи полізли через тин, жаліються йому на малих неслухів. Для нас Саша Куценов житиме вічно...

Тож сьогодні, в день 5 роковин його загибелі, зібрались біля школи на мітинг пам'яті його рідні, учасники АТО, представники влади району, волонтери, вчителі, діти. Від початку й до кінця заходу в присутніх очі були вологі від сліз. Світлана В'ячеславівна, мама Саші, презентувала всім власну картину-символ про Іловайський котел, вишиту стрічками, яку завтра, 30 серпня, повезе до Києва на зустріч з матерями загиблих у Іловайському котлі.

Пам'ятайте Іловайськ! І в цей поминальний день хто молитвою, хто добрим словом згадайте кожного Героя, який ціною власного життя зупиняв війну

[Переглянути фото](#)
